

PÅSKDAGEN OTTESÅNG

<sida1> Påskadagens ottesång.

I anledning af vår heliga ottesångs Text skola vi genom Guds Nåd betrakta, Den osyrade Påsk Degen, som Paulus omtalar i Texten, men som han tillika nämner den gamla Surdegen, så kunna vi icke gå förbi den heller, utan vi måste äfven rensa bort den gamla surdegen, som Esomoftast vill gäsa öfver uti den gamla människans hjerta: vår Frälsare talar om de Fariseers surdeg, och Paulus skrifver till de christna: veten I icke, att litet <sida2> Surdeg skämmer hela degen? Himme[I]riket liknas äfven vid en qvinna, som tog litet surdeg, och blandade uti Degen: till dess hela Degen blef gäsande[.]

Emedan dessa bibliska Talesätt och liknelser äro mörka och nästan obegripliga för dem, som icke känna Christendomens art och beskaffenhet, så böra vi litet närmare förklara hvad som menas med surdeg, och osyrad deg. När Israels Barn skulle fara bort ifrån Egypten, fingo de befallning, att äta Påska Lammet, som <sida3> var en bild af Guds lam[m], som borttager Verldens synder. Detta Påska Lamm skulle ätas med osyradt bröd, Emedan Degen icke fick gäsa. allt detta betyder med afseende på christendomen, att en människa som skall lemna det gamla Träldoms landet, den syndiga verlden, får icke tid, att låta den gamla surdegen jäsa [jäsa]; utan han måste halls öfver hufvud packa sig bort ifrån verlden; d.v.s. En människa, som blir väckt ur synda slummern och börjar resa till Evigheten — eller till det förlofvade landet — har icke <sida4> tid, att tänka så mycket på verlden, att den gamla surdegen hinner gäsa; det vill säga: verldskärleken får icke taga öfver hand i hennes hjerta. En ångerfull och botfärdig syndare får icke tid, att tänka det verldsliga; han måste mera tänka på det andliga. Men Emedan en väckt människa icke kan bli så snart befriad från Verlds kärleken: så vill äfven denna verlds kärlek följa med människan på vägen till det förlofvade landet; derfore säger Paulus: Renser bort den gamla surdegen <sida5> Detta skrifver Paulus till de christna. Ty hedningarne bry sig icke om, att rensa bort den gamla surdegen. De vilja behålla sin surdeg, sin verldskärlek, sin gerighet, sin afvund, sina gamla seder och bruk; ja till och med sina fördomar vill Hedningen behålla. men Israels barn, dett vill säga de christna måste rensa bort den gamla surdegen, som är, Egenrättfärdighet, Verlds Hedern, Egennyttan, afunden[,] hatet, vreden, som och kallas för gammal Adam. vidare måste en christen rensa bort den gamla surdegen <sida6> utur sitt hjerta, såsom hordoms lustan, och sup seden, eller brännvins begäret, hämndgerigheten, och andra laster som följa med den [g]amla människan, men nu kan icke den gamla surdegen rensas bort alldeles ifrån men[n]nisko hjertat; Derpå arbetar visserligen En christen, att surdegen måtte bli bortrensad; I synnerhet då han skall bryta opp, eller göra sig färdig, att liksom Israels barn lemna Hedendömet, fly bort ifrån det hedniska landet, och börja sin vandring till det förlofvade <sida7> landet; då får icke Degen tid att jäsa, emedan de Egyptiska Hedningarne tränga på från alla sidor, och drifva ut Israels barn från sina hus och hem: de måste då taga med sig det nya bröd ämnet ojäst, och äta sitt Påska lamm, med osyradt bröd, ett födo ämne, som är verkligen sundare och mera födande än den gamla Surdegen, hvilken jäser öfver sina bräddar uti Hedningarnes oskrapade degtråg. Så vida nu Påskalammet är den sista måltiden uti Hedendömet, och den första måltiden

PÅSKDAGEN OTTESÅNG

på <sida8> vandrigen till det förlofvade landet, så måste Israels barn äta detta Påskalamm jämte osyradt bröd, samt med bittra kryddor, det vill säga med bitter sorg; det är en andelig sorg, som är både svår och bitter. Påskalammets, det är Guds Lamm, som borttager världens synder, är ett försonings offer, hvars oskyldiga blod renar eller borttager syndasmittan: man vet att den som handterar blod, får de hvitaste händer; detta renings medel är icke så allmänt bekant; men det finns åtskilliga fina mamseller, som tvätta sina händer i blod, för att få riktigt hvita händer. men Påskalammets blod, måste äfven stänkas på hjertats dörrposter, emedan mordengeln fruktar för blod, och törs icke intränga i de hus på hvars dörrposter han ser blod. Djefvulen är visserligen en mandråpare ifrån begynnelsen; men som alla mördare blifva förrådda genom blodfläckar som under mordet stänka på dem: så äro också alla mördare angelägna, att med det första tvätta af sig alla blodfläckar, som kunna väcka misstankar om ett begånget mord. <sida10> oftast har en blodfläck förrådt mördaren; och därför måste mördaren frukta för blod, emedan blodfläckarne uptäcka mördaren. mordengelen törs därför icke intränga uti sådana hus, hvars dörrposter äro bestrukna med blod. Påska lammets blod har således två Egenskaper; nemligen det är ett renings medel, det tager bort syndasmutsen och för det andra utestänger det Själva mördaren, eller mordengelen, som slår Hedningarne. Som nu Hedningarne tränga på från alla sidor, och drifva ut Israels barn från <sida11> hus och hem: så måste Israels Barn taga med sig det nya brödamnet, eller den osyrade degen och rensa bort den Hedniska surdegen från sina hjertan: Vår Frälsare har också varnat sina lärjungar för [[<sina> överstrykt ord](#)] Fariseernas surdeg, somvar skrymteri, men han har alldrig varnat dem för Hedningarnes skrymteri, ty Hedningarne kunna icke skrymta. Hedningarne fara med vett och vilja till Helvetet: och Emedan Hedningarne äro högeligen förbittrade på de christna: likasom de Egyptiska Hedningarne <sida12> voro förbittrade på Israels barn: så kunna icke Hedningarne alls förlikas med de christna. Hedningarne äro så alfvarlige och upriktiga uti sin Gudstjenst, att de icke kunna skrymta, eller tjena någon annan Gud med munnen, än den de tjena med hjertat: de tjena denna Verldenes Gud af allt hjerta, med tankar ord och gerningar. de tjena brennvins Guden, och hordoms Guden, de tjena Handels eller Gerighets Guden, och Svordoms Guden; de tjena Thordöns Guden, eller vreden, hatet och afvunden äro också ibland Hedningarnes Gudar ut<sida13>målade: lika så hämdgerigheten, och det andeliga hatet, som gör att hedningarne törsta efter de christnas blod. Alla Turkar och hedningar äro hemligen och af sitt innersta hjerta Elaka, hatfulla, och förbittrade på de christna; och emedan denna verldenes Gud har förblindat de otrognas sinnen, att de Skola tro lögnen: så hafva Turkarne den tron att deras Gud är den rätta Guden; likasom Hedningarne också hafva den Tron, att deras Gudar, nemligen hordoms Gudinnan[,] brennvins Guden, Handels Guden m.fl. äro den rätta Guden. <sida14> men Israels Gud eller de christnas Gud är för Hedningarne alldeles okänd; och som här omkring finnas både Turkar och Hedningar men ganska få christna, så kan det icke förefalla oss så underligt, om dessa turkar förakta de christna och kalla dem för christna hundar: äfven som dessa Hedningar måste hata och förbanna de christna, såsom ett Satans pack, som

PÅSKDAGEN OTTESÅNG

föraktar denna verldenes Gudar: 100 år efter Christi födelse, kallades christendomen för ett ohyggligt svärmeri; och ännu i dag måste christendomen <sida15> betraktas, som ett ohyggligt svärmeri; och då Hedningarne sjelfva anse sig för den rätta Gudens tjenare, det vill säg[a] för äkta Lutheraner, så måste de christna vara svärmare, kättare och Jesuiter, eller falska Profeter, som borde drifvas bort ifrån Landet, eller hudflängas och dödas. — och Emedan Hedningarne tjena denna verldenes Gud upriktigt, både med ord och gerningar: så kunna de icke kallas för skrymtare. Deremot finnes det uti alla Turkars och hedningars förblindade Förnuft en sådan <sida16> öfvertygelse, att de christna äro [<skyr> överstrykta tecken] skrymtare, emedan de icke kunna så uppenbarligen häda Gud, som hedningarne göra det. När Hedningarne föräkta [förakta] och försmäda christendomen, och anse den för ett verk af den onde anden: så kunna icke de christna göra det samma: och derfore kalla hedningarne de christna för Skrymtare; svärmare och villoandar. Så har Djefvulen utmålat den lefvande christendomen i alla tider; att hans drabanter skola tro sig vara äkta Lutheraner, och Guds intimaste vänner <sida17> Om icke Djefvulen hade inbillat Turkar och Hedningar, att de hafva den rätta saliggörande Tron, så skulle de nog bättre undersöka christendomens grunder: de skule råka i tvifvelsmål, huruvida Turkarnes och Hedningarnes christendom är den rätta christendomen. Men djefvulen drar nog försorg derom, att hans trogne tjenare icke skola falla uti något onödigt grubbel, eller <sida18> tvif[v]elsmål om sin salighet; de skulle då blifva ansedda för galningar, om de började Grubbla, som Luther grubblade. Alltså mena Hedningarne, att de christna äro ett Satans pack, som icke gifva hederligt folk Samvetsfrid. De christna anses äfven vara andeligen högfärdiga, emedan de fördöma Hedningarne. de mena att de christna hafva ingen magt, att döma verlden. Likasom Djefvu<sida19>len alldrig kan erkänna, att Gud är en rättvis Domare, så kunna icke Eller Djefvulens Drabanter erkänna, att de christna äro rättvisa i sin dom.

Hvad slutligen angår liknelsen om qvinnan, som tog litet surdeg, och blandade uti hela degen: så har vår Frälsare dermed velat antyda christendomens art, att vilja utvidga sig; christendomen är nemligen ett smittosamt ämne, som utbreder sig mer och mer, men det förhåller sig med <sida20> denna smitta, som med andra smittosamma sjukdomar att en del kunna bevara sig för smittan[.] I synnerhet sådane som äro smittade af Djefvulska giftblandningar, såsom gerighet, och andeligt hat, de kunna icke smittas af christendomen; emedan orma Ettret bevarar dem ifrån den christliga smittan: I synnerhet är det förbannade djefvuls drycken brennvinet, ett godt medel emot den andeliga smittan <sida21> Det är äfven en oemotsägelig sanning, att litet surdeg skämmer hela degen, men dessa ord har apostelen skrivit till de christna, derfore förmanar [han] ock dem, att rensa bort den gamla Surdegen, som är den gamla syndasmittan, om den får utbreda sig ibland de christna, så skämmer den bort hela christendomen. Nu borde alltså de få själar, som hafva alfvar med sin christendom, först rensa bort den gamla surdegen, som ännu kan vidlåda <sida22> deras hjertan, och sedan hålla Påska uti renhetens och sanningens osyrade deg. Om ljumheten

PÅSKDAGEN OTTESÅNG

får taga öfver hand uti de christnas hjertan, så blifva [de] snart stumma hundar, som skälla intet; dernäst kommer verlds likställigheten, ovaksamheten öfver sina [deras] hjertan som slutligen uppenbarar sig [i] ord och gerningar. Djefvulen har en fin syn; liksom andra örnar, ser han ett sotgrand i de christnas ögon, och detta grand ser han genom förstoringssida23>glas. Om han får [ser?] det minsta veck på de christna, så är han genast färdig att upträda som anklagare mot dem och säga: Jag är en hederlig och rättskaffens man: jag vet ingenting med mig. mitt Samvete är rent som Guld. men jag och mina vänner får ingen Samvetsfrid för dessa christna hundar. Jag vill icke hafva någonting att beställa med dem. men Samvetsfrid bör jag hafva [hafva] i mitt hus. derföre måste jag anklaga dem inför domstolen <sida24> De skola få plikta för sin djerfhet. Det är icke utan grund, att Djefvulen kallas för Guds barnas åklagare natt och dag. men vi böra hoppas att de christnas Gud, som har ett faders hjerta, heldre tar på sig sjelf de christnas vel och brister likasom han låtit Djefvulen handtera sin Egen Son, som en röfvare: Han är det ock, nemligen den store Försonaren, som får lida för de fel som de christna i sin oförsigtighet [<för> överstrykta tecken] begå, och derföre måste de ouphörligt bedja: Herre gack icke till doms med din tjenare, ty för dig är ingen lefvande rättfärdig[. Amen]

—
Original / FKHS Aunos samling / Nationalarkivet, Helsingfors /